

være Gyne og Billie tilstede til at fortsætte, naar den Kapital, der nu henlægges til dette Formaal, viser sig at være opbrugt.

Et af de vanskeligere Spørgsmaal, der opstaa, er jo det, hvem der skal tilstedes Afgang til en saadan billig Alderdomsforsørgelse. Det er jo givet, at Offret fra Statens Side vil blive bragt særlig af Hensyn til de ubemidlede Klasser i Landet, og det er da ganske naturligt, at de Mænds Tanke, som have bestræffet sig med disse Spørgsmaal, har været rettet paa, om og hvorledes man skulde begrænse Agangen til Beneficiet saaledes, at det kun kom de Klasser i Befolkningen tilgode, som man nærmest har havt for Øie, med Udelukkelse af de andre. Et Exempel derpaa forelaa jo allerede for flere Aar tilbage gennem den af Arbejderskommissionen i 1878 afgivne Betænkning. Det vil jo være de ærede Medlemmer bekendt, at Arbejderskommissionen har gjort Forslag til at løse denne Opgave. Jeg skal ikke i Dieblivet komme ind paa en Kritik af de Forslag, der fremkom fra Arbejderskommissionen; men jeg tillader mig at udtale som min Mening, at den Grændse, Arbejderskommissionen har troet at kunne drage mellem dem, der skulde have Afgang, og dem, der skulde være udelukkede, er uproktiff. Jeg tror ikke, at det let vil lykkes at drage en Grændse gennem Befolkningen saaledes, at den ene Del af Befolkningen, der er paa den ene Side af Grændsen, skulde have Afgang til Beneficiet, den anden derimod ikke. Jeg tror ikke, at det vil lykkes saaledes, at Grændsen ikke i mange Tilfælde vilde komme til at virke i høi Grad ubillig for ikke at sige uretfærdig, og jeg tror ikke, at man vil kunne finde bestemte Kjendetegn til at afgjøre, hvorvidt det paagældende Individ skulde henføres paa den ene eller paa den anden Side af Grændsen. Men selv om det var muligt, saa maa det jo dog erindres, at der er en stadig Bevægelse i Befolkningen, at der vil være en stadig Fluktuation op over og ned under Grændsen, saaledes at man i mangfoldige Tilfælde vil have udelukket fra Afgang til Beneficiet den, som noget senere i høi Maade vil kunne behøve at have Ret til Agangen, ligesom det Modsatte selvfølgelig ogsaa i mangfoldige Tilfælde vil indtræde, at den, der har været under Grændsen, arbejder sig op saaledes, at det bliver meningsløst at hvide ham nogen Fordel af Statskassen. Jeg har imidlertid endnu en Grund, som for mig er af stor Vægt, til ikke at ville foreslaa en saadan Grændse i Befolkningen, og det er den, at

det for mig er lidet tiltalende, for ikke at sige modbydeligt, paa Forbaand at stemple den ene store Del af Befolkningen som saadantynlig trængende til Samsfundets Hjælp. Jeg tror, at Alt, hvad der kan gøres for at opretholde Selvtændighedsfølelse og Selvagtelse i Befolkningen, det maa gøres, og hvad der virker i modsat Retning maa undgaaes til det Yderste.

Der vil altsaa ikke i det af mig foresatte Forslag findes nogen Bestemmelse, hvorved Klasser i Befolkningen udelukkes og andre Klasser i Befolkningen gives Afgang til den billige Alderdomsforsørgelse; men der findes flere Bestemmelser i Lovforslaget, som jeg antager vilde væsentlig virke til at afholde de mere Bemidlede fra at søge hen til en saadan Anstalt, ikke at tale om, at jeg antager, at de Allersleste, der høre til de mere bemidlede Klasser, allerede af den Grund vilde afholde sig derfra, fordi de vide og maa vide, at det ikke er dem, men de mindre Bemidlede, som man har havt for Øie. Iblant disse Bestemmelser i Lovforslaget, som jeg tror vilde væsentlig virke til at afholde Bemidlede fra at søge hen til Anstalten, skal jeg for det Første nævne den, at den højeste Aldersdomsforsørgelse, der kan erhverves, er af mig foreslaaet sat til 300 Kr., et Beløb, der dog ikke kan antages at være særlig fristende for Bemidlede, endfælgelig for rige Folk, og dette Maximalbeløb har jeg ment, endda kun kunde erhverves af den, der tillige har Kommunens Hjælp til at gjøre Indstudene. Jeg har ment, at de Individer, som Kommunerne ville understøtte til at gjøre Indstud for at erhverve Alderdomsforsørgelse, maa og vilde ubetinget henhøre til de Klasser af Befolkningen, som Anstalten ret egentlig har havt for Øie. Der er en anden Bestemmelse i Lovforslaget, som jeg ogsaa tror vil virke i den samme Retning, og det er den, at Agangen til Anstalten først gives med det fyldte 18de Aar, altsaa i den Alder, hvor Individet som Regel bliver selbberhvende og selbbestemmende. Derigennem vil jo altsaa være udelukket, at man ved et forholdsviis ringe Offer kan sikke Børn i den tidlige Alder en Alderdomsforsørgelse. Selvfølgelig vil jo Offeret være mindre i samme Forhold, som Indstudet gjøres tidligere.

Maaden, hvorpaa Alderdomsforsørgelsen skulde erhverves, er den, at Vedkommende ved sin Indtræden angiver, hvilket Indstud han vil præstere, og til hvilke Løder — han eller hun, thi selvfølgelig har jeg forudsat, at Agangen staa ligesaa fuldt aaben for Kvinder som for Mænd. Jeg lægger ikke liden Vægt